



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

§. 2. Firmitatem & Constantia[m] non debere esse soli vni spirituali Patri
alligata[m].

urn:nbn:de:hbz:466:1-39652

Exod. 6. 15
 vñ. 2. 11.
 Exod. 31.
 8. & 6. 34.
 9.

Patris spiri-
 tualis varia
 utilitas.

Tract. 4 c. 2.

Deo, non
 homini in-
 nitendum.

Exo. 32. 1.

premerentur, impetrauit illis e *Manna de caelo*, & cum siti laborarent, f aqua de petra illis eduxit. Ac deniq; g ascendens in montem Syna attulit illis tabulas legis, & in omnibus aduocati & intermedij officium praestabat in rebus omnibus inter Deum & populum. Tale igitur est munus eorum, quos Deus D. N. tanquam Elektorum suorum duces constituit, ad eos educendos ex Daemonis & peccati tyrannide: dirigentes & adiuuantes eos orationibus, consilijs, varijsque alijs medijs: fauente illis Deo, vt ea sint efficacia. Eorū. n. industria pertranseunt electi per mare tentationum, & tribulationum absque villo suo detrimento, victis verò & extinctis hostibus. Et si alij recentes insurgant, etiam contra illos impetant *victoriam*. Quod si à *serpentibus* suis passionibus sint vulnerati, proponunt illis remedia, quae in Christo crucifixo inuenient; docentes eos ita eundem crucifixum aspicere, vt vulnere sanitatem consequantur. Quando praesentis alimentis spiritualis defectu languent, impetrant illis *Manna caeleste*; & aquam *petrae vitae*, quae est ipse Christus: applicantes illis Sacramenta ac remedia, quibus refectio spiritus & gratia deuotionis ac lacrymarum obtinentur. Illi eos docent *legem Dei*; & vias, per quas illam adimplere debeant praestantque *consiliatorum* munus in dubijs eorū: Deo ipso, qui tales Duces constituit, responsa sua per eos dante. qui Duces tam deberent esse in verbo & opere potentes, atque ipse fuit Moyses, ad facinora adeò illustra patranda.

§. 2. *Firmitatem & constantiam non debere esse soli vni spirituali Patri alligatam.*

QVONIAM de hoc argumento fusiùs egimus in libro Ducis spiritualis, hic tantum addemus quaedam alicuius momenti monita, praesentis instituto accommodata. Est aut *Primum*: vt nunquam sis adeò alligatus vni Duci etiam bono, qui tibi contigit, vt, eo ablato, aut deficiente, tu quoque à bene coeptis desistas. hoc. n. esset certum signum, te non inniti praecipue Deo, eiusque sancto timori & amori, sed respectibus humanis, & affectibus terrenis: vt qui plures hominem facias quam Deum, non secus atque Israelitae, qui adeò erat *Moyse* Duci suo adstricti, adeoque ab eius praesentia in adoratione veri Dei pendebant; vt ob eius per dies 40. absentiam, cum Dei mandato ascendisset in montem Syna, statim à cultu veri Dei recedentes, idolum adorauerint. Et quamuis Moyses loco sui Aaron summum Sacerdotem reliquisset, nihili id fecerint, nec à deprauiata sua voluntate potuerint retardari, quò minus ipsum Aaron vrgerent dicentes: *afac nobis Deos, qui nos praecedant: Moyse. n. huic viro, qui nos eduxit è terra Aegypti, ignoramus, quid acciderit. cogitabāt. n. miseri homines, sublato sibi Moyse, Deum quoque sublātū, qui per eum loquebatur, eosq; gubernabat, nec posse Deum idem praestare per Aaron. ideoque stultitiam illam fecerunt, vt tollentes matres aureas oēs, opere fusorio facerent ex eis vitulum conflatilem, ac dicerent: hi sunt Di tui Israel, qui te eduxerūt de terra Aegypti.* In quo facto duo videm⁹ depi cta vitioꝝ,

extrema eorum, qui exierunt ex Aegypto, vocante eos Deo per virum aliquem sanctum, qualis fuit Moyses. Alterum extremum est, quod nimium se homini obstringant & addicant, existimantes tali Confessario, aut Spiritus Magistro sibi sublato, ipsum Deum etiam auferri; & gubernationem celestem, qua per eum dirigebantur: nec posse alium esse a quo possint aequè dirigi ac iuari. In qua re graui iniuria Deum afficiunt, ob nimiam fiduciam, quam in homine ponunt: quibus propterea imprecatio illa competit: *benedictus homo, qui confidit in homine.* Ex hoc extremo in alterum facile deueniunt, aequè vitiosum. Nam sublato illis homine illo, non amplius acquiescunt, vt ab alio dirigantur; sed proprio iudicio se ipsos gubernant. hoc enim est, ex aureis *in auribus*, operibus se obedientia, idolum proprii iudicij conflare; illudque adorare, cum ei se subijciant, vt gubernentur. Si itaque extrema hæc vitare velis, ita statuas ab homine gubernari, quem Deus tibi ad id designauit: vt præcipuam tuam fiduciam in ipso Deo colloques, qui per homines te docet, & alloquitur; & qui, vno sublato, nouit alterum aequè aptum in eius locum subrogare: quemadmodum, mortuo Moysè, constituit Iosue, qui promouit quod Moyses inceperat, & vno Prælato, Confessario, aut Magistro ac Directore, iuxta palatum ac desiderium tuum, deficiente, constituet Deus alium, qui non minus arrideat. Quod si minus quam alter hic aptus esset: ipsius Dei prouidentia erit, eius defectus varijs vijs sibi notis supplere. ab ipso si quidem præcipue omnis apta ordinatio pendet: iuxta illud Apostoli ad Corinthios hoc errore non nihil infectos, valdeque gloriantes quod Magistrum habuissent alij Paulum, alij Apollo: plus eis, quam par erat tribuentes: *c. Quid (inquit) est Apollo: quid Paulus? Ministri sunt Dei, cui credidistis: ego plantavi prædicatione mea fidem & charitatem in vobis: Apollo eadem sua prædicatione rigauit: sed Deus incrementum dedit, interius illud in vobis efficiens. itaque, neque qui plantat est aliquid, neque qui rigat: nihil enim Ministrorum labor, & industria valeret, nisi Deus eadem cum illis faciens, incrementum daret.* Hoc dixit Apostolus: non, vt aliquid remitteres de opinione, quam par est habere de ijs, quibus Deus tanquam instrumentis vitatur, ad tuam directionem: ad quos vult te recurrere, quia sine eis non efficiet in te ipse opus suum. quemadmodum nec plantis ipsis dat incrementum, nisi adsit qui eas plantet, ac irriget. Necessè tamen est huic tuæ de illis opinioni certum limitè ac terminum ponere; ita vt non tanquam ad homines tantum ad eos recurras, sed tanquam ad Ministros Dei, qui per eos te docet: & quando vnum auferat, sciet alium tibi assignare; per quem idem, quod per alterum, præstet. Et propterea idem Apostolus addit: *qui plantat, & qui rigat, vnum sunt.* primus scilicet & secundus, & quotquot eis successerint, aequè enim facile est Deo, per hunc ac per illum, te dirigere: modò illius prouidentia præcipue imitaris, nec proprio tuo iudicio dirigi velis. Id enim Salomon iuauit cum

Prius homini
nimium.

b Iere. 17. 5
Post proprio
fidunt iudicio.

c 1. Cor. 3. 4.

Deo per homines
regendi intendendum.

dixit: *d habe fiduciam in Domino ex toto corde tuo: & ne imitaris prudentia tua,* plus ei, quam par sit, tribuens.

4. Reg. 12.
2.
12. Paral.
14. 17.

Non possum tamen prætermittere, quin hic admoneam de astu Dæmonis, cum videt sublatum nobis esse virum aliquem Sanctum, sub cuius directione feruenter in Dei obsequio pergebamus, tunc enim tanquam agmine facto grauissimis tentationibus nos aggreditur, vt à pijs desiderijs bonisque propositis desistamus: sibi perstradens, remota columna, facile ruere quicquid ei innitebatur. quemadmodum euenit Regi Ioas, de quo ait scriptura: quod *efecerit rectum coram Domino cunctis diebus, quibus docuit eum Ioada Sacerdos.* Sancti enim illius viri instructio ac directio cōseruabat, ac promouebat verā in Rege religionem. *f. Postquam autem obiit Ioada, non passus est Dæmon hanc sibi occasionem elabi; sed instigauit Principes Iuda, vt ingressi adorarent Regem, qui delinitus obsequijs eorum,* ac blanditijs, & muneribus acquieuit eis, perluaseruntque ei *vt Lucis & sculptilibus seruiret.* Et quamuis Zacharias filius Ioadae illi obfisteret, maleque facti eum, totumque populum admoneret, nihil profecit: sed potius iussit eum *lapidari in atrio domus Domini, siue inter templum & altare.* In qua narratione quasi depictum apparet, tum quantum valeat Prælatus aliquis magna sanctitate & prudentia præditus, ad cōseruandam veram religionem, spiritumque verum, non solum in priuato quopiam homine, sed etiam in ipso Rege, & toto regno: cuius Prælati iactura grauitè, procul dubio, est ferenda. quamuis Deus solet eam reparare mittens loco Ioadae defuncti aliquem Zachariam non minus feruentem patre suo.

Tum etiam in eadem narratione apparet ad viuum depictus Sathanæ astus, suis tentationibus euestigio accurrentis ad religionem & spiritum deturbandum, qui sub tali Ioada florebat. Cui Sathanæ necesse est viriliter & strenuè resistere: consilia ac directionem sequendo eius, qui in demortui locū succedit: quia idem D. Deus est, qui per vtrumque loquitur; & stupendo profundas in virtute radices iacere; tuamque in eam propensionem & affectum promouere: non quod eam Petrus Paulusve prædicauerit, aut docuerit, sed ob ipsiusmet virtutis bonitatem, & præstantiam, Dei que dignitatem & eminentiam, cui illa innititur.

g. Ruth. 1. 17.

HANC veritatem assecuta est feruens nostra RVTH, quæ, etsi ducem haberet NOEMI, per quam DEVS illam ex idololatria eduxit: non tamen constantiam & perseverantiam suam illi adstrinxit: sed dixit potius: *g qua te terra morientem susceperit, in ea moriar: ibiq; locum accipiam sepulture.* mentem & voluntatem suā aperiens, vt quamuis diuturnior sua vita esset, quam suæ Magistræ ac ducis, non propterea esset in patriâ suam Moab reditura, sed in Bethlehẽm tota reliqua vita permanens, vero Deo vsq; ad eius finem seruendo.